

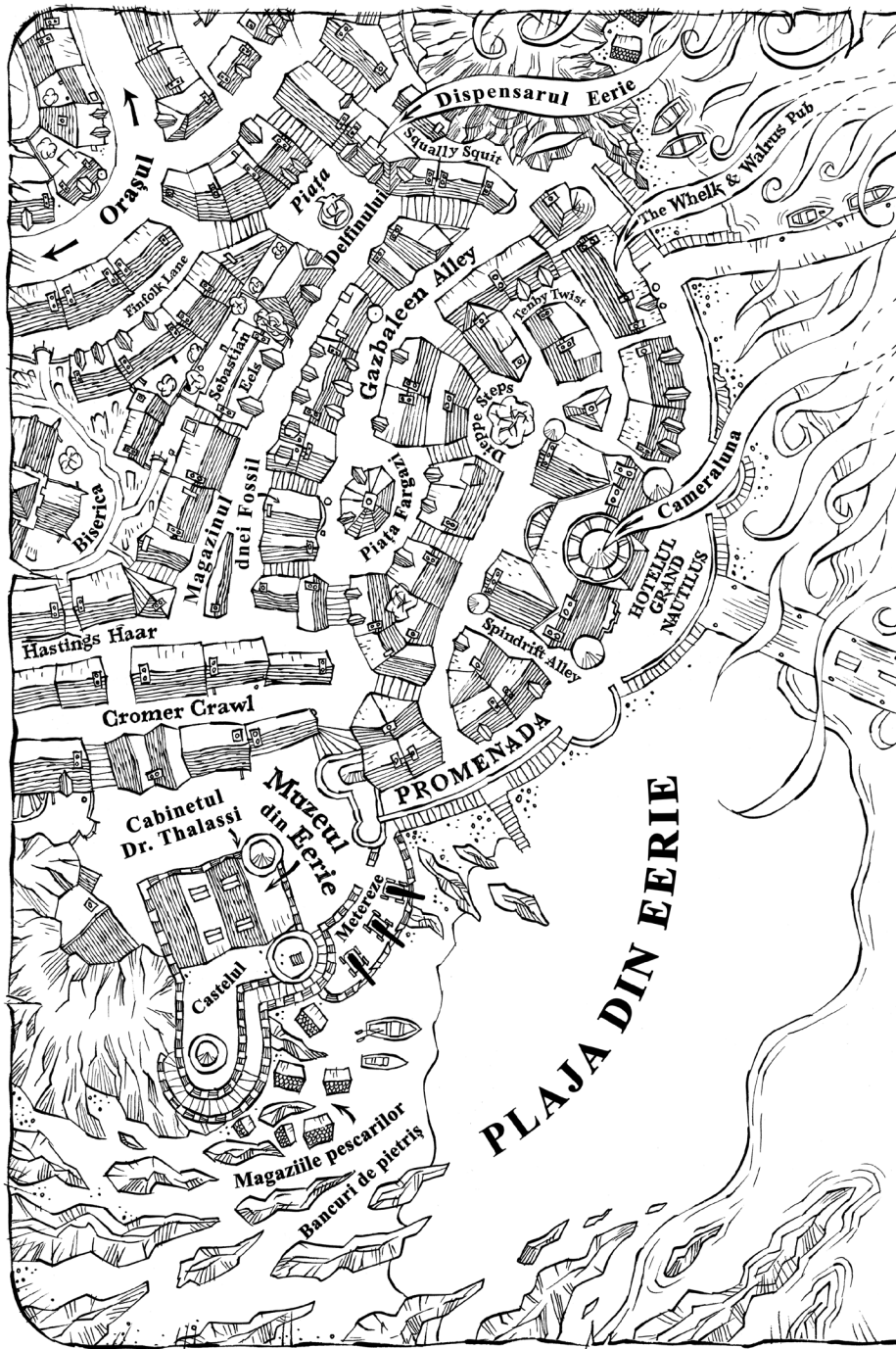
THOMAS TAYLOR

MALAMANDER

Traducere din engleză
de Nicoleta Dascălu

CORINT BOOKS

PLAJA DIN EERIE

Zidul Portului

EERIE-on-SEA

CEAȚA DE DEASUPRA MĂRII

Seegol

Teatrul de la capatul
pontonului

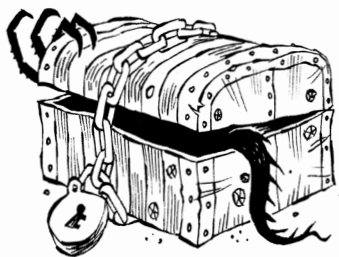
PONTONUL

Epava navei de război
LEVIATHAN

STÂNCI

EERIE-ON-SEA

PROBABIL CĂ AI FOST ȘI TU LA EERIE-ON-SEA, fără să știi.

Se poate să fi fost vară când ai mers acolo. Și să fi găsit înghețată, șezlonguri și un pescăruș care îți ciugulea cartofii prăjiți. Probabil te-ai bălăcit în bălțile dintre stânci, împreună cu mama ta, în timp ce tatăl tău a găsit scoica aia ciudată. Mai ții minte? Și pun pariu că, atunci când v-ați urcat în mașină ca să plecați acasă, tu te-ai uitat în sus, la cuvintele scrise cu litere făcute din neoane, deasupra cheiului — CHEERIE-on-SEA —, gata să uiți tot ce făcuseși în ziua respectivă, la mare.

Așa e acest loc.

Vara.

Dar trebuie să încerci să vii aici când se pornesc primele furtuni de iarnă, când literele C și H zboară de pe chei, așa cum se întâmplă în fiecare an în

noiembrie. Când ceața de pe mare umple străzile asemenea unor tentacule fantomatice și uriașe, iar apa sărată se izbește de ferestrele Hotelului Grand Nautilus. Puțini oameni vin la Eerie-on-Sea în acea perioadă. Chiar și localnicii stau departe de plajă când se lasă întunericul și vântul șuieră în jurul Stâncilor Maw și al navei de luptă Leviathan, un loc în care unii spun, chiar și azi, că l-au văzut pe malamander furișându-se.

Dar probabil tu nu crezi că malamanderul există. Poate crezi că un om-pește nu are cum să fie real. Ai tot dreptul. Vezi-ți de înghețată și de șezlonguri. Ori-cum, probabil că povestea asta nu este pentru tine. De fapt, fă-ți un bine și oprește-te chiar acum din citit. Închide cartea și bag-o într-o cutie veche, de tablă. Leagă cutia cu un lanț greu și arunc-o de pe ponton. Uită că ai auzit vreodată de Eerie-on-Sea. Întoarce-te la viața ta normală — devino adult, căsătorește-te, fă-ți o familie. Și când copiii tăi vor crește, du-i și pe ei o zi la mare. Vara, evident. Plimbă-te pe plajă și găsește și tu o scoică ciudată. Apleacă-te și ia-o. Și descoperă că e prinsă de ceva...

De o cutie veche, de metal.

Balamaua s-a rupt, iar lanțul a dispărut. Oare marea a făcut asta? Deschizi cutia și descoperi...

... că este goală.

Lipitori și plante, și încă ceva. Ceva care seamănă a... *mâzgă*?

Auzi un sunet în spatele tău — un zgomot ca de pași —, care se apropie. Ca niște pași lipicioși, alunecoși, *care se apropie*.

Te întorci.

Ce vezi?

Chiar așa?

Ei bine, poate că, la urma urmei, povestea asta *este* pentru tine.

CAMERALUNA

AJUNG LA ETAJUL AL ȘASELEA și ușile liftului se deschid cu zgomot. Covorul este gros, turcoaz, iar pereții sunt vopsiți în roz-deschis. Tavanul este atât de departe, încât nu îl pot vedea din cauza strălucirii reci a candelabrelor care plutesc pe el. De-a lungul coridorului sunt tablouri cu familia Kraken — amirali și căpitani de secole. Mă fixează de pe punți de nave și din birouri impozante, care au în spate valuri pictate, care se izbesc de stânci pictate.

La celălalt capăt al holului se află ușile înalte, duble, ale apartamentului numit Jules Verne — zona privată a doamnei Kraken. Încep drumul lung către propria-mi osândire, trecând pe lângă scara îngustă de bronz, în spirală, care duce la turn, exact în centrul acoperișului. Întotdeauna m-am întrebat ce e acolo sus. Iar în acest moment bănuiesc că nu o să aflu niciodată.

Lady Kraken trăiește aproape ca o pustnică. Toate ordinele și solicitările ei coboară printr-un lift privat, iar toate mesele ei urcă în același mod. În toți anii petrecuți aici, am văzut-o doar de câteva ori și este cunoscut faptul că o enervează îngrozitor să fie implicată în mersul de zi cu zi al hotelului ei.

Dar acum sunt la ușă. Întind o mână tremurândă și trag de panglica de mătase. Aud de undeva un clinchet ca de clopot de navă. Apoi, exact în timp ce mă întreb dacă pot să o șterg pretinzând că nu e nimeni acasă, se aprinde un bec pe panoul de alamă, de lângă ușă. Pe bec scrie, cu litere mici, rotunjite:

INTRĂ

Iar ușa se deschide încetiu.

Camera imensă din spatele ei este învăluită în perdele pline de praf, care acoperă ferestrele și se revarsă pe podea, asemenea valurilor. O rază conică de lumină rece, plină de fire de praf, coboară din tavan către o masă rotundă, aflată în mijlocul camerei. Lângă masă, într-un scaun cu rotile făcut din răchită și bronz strălucitor, stă o doamnă bătrână, cu turban. Chipul ridat îi iese din rochia bogată, din mătase, amintindu-mi de o broască-țestoasă.

Îmi face semn să intru, cu o mână ca o gheară, iar ușa se închide brusc în spatele meu.

— Ah, domnule Lemon, spune Lady Kraken, văzând că eu rămân lângă ușă. Nu sta acolo ca un semn de întrebare, băiete, vino mai aproape!

În timp ce mă apropii, îmi scot șapca înscrispionată cu semnul Biroului de Obiecte Pierdute. Elasticul se întinde și aproape îmi scoate ochiul.

— Doamnă, adică, Doamnă Lady, spun eu, frecându-mă la ochi și încercând să fac o plecăciune.

Scoate un hohot de râs răsunător.

— Lasă asta, vino la masă, domnule Lemon, și spune-mi ce vezi aici!

Ajung la masă, care este scăldată într-o lumină ciudată. Îmi amintește de un proiector de cinema, doar că lumina vine drept, direct de sus. Aproape că întreb ce înseamnă asta, când rostesc, dintr-o suflare:

— E pontonul!

Și, în mod clar, proiectată pe masă în fața mea, este o imagine dinamică a pontonului de la Eerie-on-Sea, văzut de sus. Dar nu este doar o fotografie plată — imaginea este tridimensională, ridicată pe masă într-o structură de fire de praf strălucitoare. Este un model perfect al pontonului, cu marea neagră mișcându-se sub el.

— Sigur că e pontonul, râde Lady Cracken. Și, uite, acolo e domnul Seegol, care închide restaurantul, pentru că s-a lăsat seara.

Așa e. Mă uit și văd o imagine micuță a domnului Seegol cel durduliu, care iese cu o găleată din magazinul lui situat în mijlocul pontonului, unde vinde pește și cartofi prăjiți. Se apleacă spre apă, care scânteiază negru-argintiu. Stă așa o vreme, contra vântului, ca și cum ar asculta ceva. Apoi coboară găleata în întuneric

și se întoarce în magazin. Peste o clipă, lumina prietenoasă de la Seegol's Diner se stinge brusc.

— Bietul om, spune Lady Kraken. Încă așteaptă...

— Dar ce e asta? spun eu, minunându-mă de diorama magică. Cum de putem vedea asta aici, pe masă?

Lady Kraken ridică un deget ciolănos și arată spre tavan.

— Este cameraluna mea, explică ea. În turn. Mă ajută să fiu la curent cu ce se mai întâmplă în orașelul nostru ciudat.

Clipesc și nu știu ce să spun. Ce e o cameralună?

— Hai să fim foarte atenți un moment! spune Lady Kraken, învârtind o cârmă de alamă de pe o cutie neagră de control prinsă de brațul scaunului pe care stă.

Macheta Seegol's Diner se mărește când ne apropiem, aproape umplând masa. Dar, în același timp, devine și mai neclară, iar acum e greu să mai vezi ceva limpede. Lady Kraken se apleacă și mai tare.

— Și acum, domnule Lemon, ce crezi tu că este *asta*? zice și împinge cu degetul strâmb într-o pată de întuneric, dintr-un capăt al pontonului.

Mă aplec și eu, curios să văd ce e acolo și ce se așteaptă de la mine. Imaginea începe să dispară, dar apoi o văd: ceva mai întunecat decât umbrele, ceva ce stă ghemuit pe ponton. Ceva mare. Începe să meargă, nu, *să se târască* spre restaurant. Pare să fie un om, până când...

— Aia e o coadă? șoptesc eu cu răsufierea tăiată.

Două sfere ca niște lămpi clipesc în întuneric.

— *Ăia sunt ochi?*

— Deci *chiar* îl vezi? zice Lady Kraken și mă apucă de braț. Doamnă Lemon, spune-mi că nu visăm!

Forma se ridică pe picioarele din spate și văd niște rânduri de ceva ce ar putea fi spini ce freamătă și ceva ce ar putea fi o gheară întinsă să apuce ceva. Dar, înainte să mă lămuresc, imaginea de pe masă pâlâie, începe să se șteargă pentru ultima oară și apoi dispare de tot. Coloana de lumină din tavan se stinge și firele de praf se prăbușesc.

— Nori blestemați! se răstește bătrâna doamnă, învârtind agitată cârma, când într-un sens, când în celălalt.

Dar nu se întâmplă nimic. Masa a redevenit una obișnuită, acoperită cu un strat gros de praf. Acum e foarte întuneric în cameră, dar nu departe se află o lampă cu parafină, a cărei flacără arde încetișor. Tușesc cât să atrag atenția și măresc flacăra, iar camera se umple de o lumină caldă. Lady Kraken se uită în continuare la masă.

— *L-ai văzut*, doamnă Lemon? spune ea din nou. *L-am văzut?*

Mă scarpin în cap, iar șapca mi se strâmbă de tot.

— Am văzut ceva, spun eu. Dar tot nu înțeleg cum de am putut să văd ce am văzut. Ce e o cam-cameralună?

Lady Kraken ia mâinile de pe cârmă și își face ochii mici, de parcă de-abia acum mă vede clar.

— În turnul de pe acoperiș sunt niște lentile. Lentile speciale. Ele colectează lumina lunii și o proiectează aici, jos. Din turn, eu pot să văd tot orașul. Mă rog, aproape tot orașul...

Bătrâna ia lampa cu parafină și o ridică. Se apropie de mine, iar eu simt cum umbrele mi se strâng în spate.

— Amintește-mi, domnule Lemon, spune Lady Kraken. De cât timp ești aici?

— Hm! Cam de cinci minute?

— Nu! zice Lady Kraken, dându-și un ochi peste cap (doar unul). Băiete, nu fi prost! Vreau să știi de cât timp ești la noi, la hotel?

— Păi... îmi ridic mâna și număr pe degete anii. Cinci ani. Peste câteva zile fac exact cinci ani.

— Cinci ani!

Lady Kraken clipește, lăsând lampa în jos.

— Sunt deja cinci ani? Îmi amintesc parcă ar fi fost ieri. Te-au găsit pe plajă, nu-i așa? Adus de apă, într-o lădiță cu grepfruturi.

— Ăă, cu lămâi, Doamnă, o corectez eu. Era o lădiță cu lămâi.

— Ah, da, desigur. Și ai refuzat să spui cum te cheamă.

— Dar nu îmi aminteam cum mă cheamă! ripostez eu. Nici acum nu îmi amintesc.

— Da, așa e, încuviințează Lady Kraken, dând din cap. Așa că ți-am dat noi un nume.

Nu spun nimic. Ba chiar trebuie să recunosc că numele Herbert Lemon mi se potrivește cumva.

— Și cum nimeni nu știa ce să facă cu tine, continuă Lady Kraken, și cum responsabilul cu Obiectele Pierdute fusese dat dispărut, ți-am dat și un loc de muncă. Întotdeauna am simțit că cel mai potrivit pentru postul de responsabil al Biroului de Obiecte Pierdute la Hotelul Grand Nautilus este un copil. Iar tu erai cel mai tânăr dintre cei care au ocupat acest post la noi.

Iar acum urmează lovitura, mă gândesc eu.

— Și totuși, domnule Lemon, spune Lady Kraken, mijindu-și ochii până aproape îi închide, mă întreb dacă ești cu adevărat fericit aici.

Deschid gura să răspund că da, dar nu reușesc să articulez nimic.

Sunt fericit aici?

Adică, fericit?

Mintea mea se umple de imagini din ultimii ani — fețele amabile ale angajaților hotelului care au avut grijă de mine, oaspeții obișnuiți care se poartă afectuos cu mine, mișcarea nervoasă a mustății bătrânului Mollusc, care vede toate astea, dar nu poate face nimic contra lor. Ce motive aș avea să nu fiu fericit? Și totuși, mai există și naveta cu lămâi. Și golul misterios din memoria mea, care mă conduce la modul ciudat în care am ajuns la Eerie-on-Sea. În cele din urmă, deschid gura:

— Lady Kraken, pot spune cu toată sinceritatea că ziua în care m-ați numit responsabil al Biroului de Obiecte Pierdute a fost cea mai bună zi din viața mea.

Din câte îmi aduc aminte, adaug eu, însă doar în sinea mea.

Pe fața lui Lady Kraken se întinde încetișor un zâmbet — care îi lungește ambele laturi ale chipului și o face să semene și mai mult cu o broască-țestoasă.

— Aha, bun. Atunci nu o să te deranjeze dacă o să adaug câteva sarcini la treburile pe care le ai de făcut, nu-i așa, domnule Lemon?

Și, evident, nu am de ales decât să dau din cap afirmativ.

— Pentru că, vezi tu, continuă Lady Kraken, aplecându-se și mai tare și coborând vocea, există un loc în oraș pe care nu pot să-l văd cu cameraluna: *propriul meu hotel*. Dar tu, domnule Lemon, tu ai putea fi ochii și urechile mele, nu-i așa? Ochii și urechile mele, atât în hotel, cât și în afara lui. Ai putea fi spionul meu!

Dau din nou din cap și reușesc să mă abțin și să nu îmi exprim mirarea.

— Și cu siguranță mi-ai spune — nu-i așa, domnule Lemon? — dacă s-ar întâmpla ceva ciudat în Hotelul Grand Nautilus! Doar nu ai avea secrete față de mine, băiete, nu-i așa?

Lady Kraken îmi aruncă o privire lungă, zbârcită, pe care jur că o simt până în spatele craniului.

— Mi-ai spune dacă ai avea musafiri ciudați la tine, la Biroul de Obiecte Pierdute. De pildă, un bărbat cu o cange în loc de mână?

— Se întâmplă că a venit cineva care avea o cange în loc de mână...

— Deci e adevărat! exclamă Lady K. S-a întors!

— Zicea... zicea că pierduse ceva.

— Ceva?

Vocea lui Lady Kraken este acum o șoaptă gravă și tulburată, iar ea mă apucă din nou de braț.

— Ce fel de ceva?

— Păi, mai degrabă un fel de *cineva*, spun eu. O fată, așa spunea. Iar eu i-am spus că nu mă ocup de *oameni*, ci doar de *obiecte*, iar el a spus...

— O fată?

Lady Kraken se lasă pe spate, surprinsă, dându-mi drumul la braț.

— Ce fel de fată?

— Păi, bănuiesc că o fată pierdută.

— Herbert Lemon!

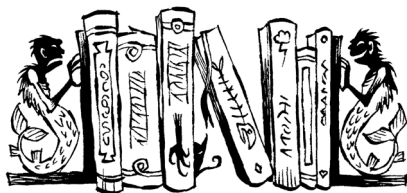
Lady Kraken ridică un deget strâmb și îmi face semn să tac.

— Treaba devine importantă. A găsit fata?

Mă uit la ea. O voce micuță, din colțul minții, îmi spune să fiu foarte atent la ce spun acum. Iar asta face ca răspunsul meu să fie și mai surprinzător.

— Nu, spun eu. Nu era nicio fată acolo.

DISPENSARUL DE CĂRȚI DIN EERIE

A ÎNCEPUT DEJA SĂ NINGĂ și noi pornim pe străzile întortocheate din Eerie-on-Sea. Dar, pentru că aici avem marea pe timp de iarnă, să nu vă imaginați o ninsoare ca în globurile acelea de sticlă. Zăpada de aici e ca un roi de albine de gheață — care ne înțeapă ochii și încearcă să ne intre în nas.

— Tot timpul e așa frig? întrebă Violet, strigând ca să se audă mai tare decât vântul.

Ridic din umeri, deși probabil asta nu se vede, din cauza hainei mele mari. Și, de fapt, nu e haina *mea* — la fel ca Violet, am împrumutat-o de la Obiecte Pierdute. Și, desigur, i-am făcut toate formalitățile și am șters-o din registru. În fiecare buzunar avem câte o pietricică fierbinte, dintre cele pe care le țin pe sobiță.

— Nu e departe, îi răspund eu, strigând, și începem să urcăm un șir îngust de trepte ce duc spre centrul orașului.

— Pe vremea asta, nu-mi dau seama dacă suntem urmăriți, strigă Violet, privind în spate.

Mă uit și eu în urmă și, pentru o clipă, parcă văd pe cineva. Ne oprim amândoi și ne uităm prin ninsoare, mijind ochii. Aia a fost o umbră care s-a ascuns sub tocul ușii? În jurul nostru sunt puțini oameni, care se grăbesc, luptându-se din greu cu vântul.

— Nu e nimeni, spun eu, aproape convingându-mă singur. Să nu devenim paranoici.

Dar nu mă pot împiedica să mă uit în sus, la turnul hotelului, care încă se vede dincolo de acoperișurile din spatele nostru. Oare cameraluna lui Lady Kraken funcționează și la lumina zilei?

Ajungem într-o piață, cu o statuie în centru: un delfin de bronz. O traversăm și ne trezim în fața unei vitrine mari, scăldată într-o lumină caldă. O creatură grotescă se uită urât la noi. Este maimuța-sirenă, la fel de urâtă ca în desenul de pe cartea poștală, cățărata pe un pedestal de circ cam ponosit și rânjind din spatele unei mașini de scris negre, vechi.

— E adevărată? spune Violet.

— Păi... ridic eu din umeri. Există obiecte adevărate și obiecte *cu adevărat* adevărate, nu-i așa?

— Dispensarul de Cărți din Eerie.

CĂPITANUL KRAKEN

O PARTE DIN CREIERUL MEU — cea responsabilă pentru văicăreli — este supraturată. Dar nu o bag în seamă.

Violet tocmai a dispărut în apă.

Și nu a mai ieșit la suprafață!

Trag în plămâni o gură disperată de aer împruțit, fug în jos pe mormanul de alge și putreziciuni și mă arunc în apă.

E atât de ireal de frig și de întuneric, încât mă întreb pentru o clipă dacă nu cumva am murit fără să îmi dau seama. Dar ies imediat la suprafață și revin în adâncuri. Mă duc cât pot de jos, căutând nebunește cu mâna în toate părțile, până găsesc ceva. Nu am timp să mă gândesc ce este, trag și trag și o văd pe Violet tâșnind la suprafață, cu fața acoperită de alge și păr.

Icnește și tușește și încerc să înot cu ea până la culoar, spre un loc sigur. Dar hainele sunt prea grele de

la apă, iar inima mi-a înghețat de la frig. Reușesc să îmi scot puloverul și să i-l scot și lui Violet, dar asta nu ne ajută foarte mult și este tot ce pot să fac ca să o ajut pe Violet să se cațăre pe peretele despărțitor din mijlocul apei.

Simt cum mi se prinde piciorul într-un spațiu îngust, sub apă, iar pantalonii îmi rămân agățați. Încerc să urc lângă Violet, dar degeaba.

Sunt blocat.

De jur împrejur, înflăcărată de lumina magică a oului de malamander, țâșnește apă de mare, în timp ce fluxul continuă să crească. Avem câteva minute în care ori ieșim din epavă, ori învățăm să respirăm sub apă.

Dar piciorul meu e înțepenit.

Deci probabil că acesta este cel mai prost moment pentru ceea ce urmează să se întâmple. Dar care se întâmplă oricum. Malamanderul țâșnește din apă într-o explozie de spumă.

Monstrul este uriaș, mai mare decât mi s-a părut când ne alerga pe culoar. Țepii de pe spate sunt zbârliți și tremură, iar pe brațe are membrane zimțate.

În gheare ține corpul sfâșiat al Bărbatului-Cange.

Bătrânul marinar nu e mort — probabil că blestemul încă funcționează —, dar a pierdut în mod sigur lupta cu monstrul. Fața lui obosită e palidă și arată îngrozitor deasupra bărbii galbene, iar corpul zace neajutorat și țeapăn în brațele solzoase ale animalului.

Sebastian Eels ține oul și se uită la malamander. Fața i se lățește într-un rânjel.

Monstrul, văzând oul care strălucește în mâinile bărbatului, scoate un urlet tânguitor și îi dă drumul Bărbatului-Cange. Se ridică din apă și își întinde aripile cât poate de tare, pregătindu-se să lovească.

Așa că Sebastian Eelsi trage în el.

Foarte simplu.

Se pune în genunchi, își fixează un arc și îl trage ținând cu grijă. Se produce un sunet de aer comprimat: PFFFFFT!

Malamanderul se clatină. Atacul s-a oprit înainte să înceapă. Harponul s-a înfipt adânc între doi solzi, într-un loc în care, dacă ne uităm atent, se poate vedea o fantă îngustă în armură.

În fantă pulsează ceva: inima creaturii.

Malamanderul scoate încă un urlet, de data asta mai slab, așa că Sebastian Eels trage din nou: PFFFFFT!

Un al doilea harpon, exact în același loc.

PFFFFFT, PFFFFFT, PFFFFFT! se aude când încă trei își ating ținta.

Și un sunet de tras în gol, căci arma automată rămâne fără harpoane. Pe fața lui Sebastian Eels se citește disperarea. Dar se relaxează în momentul în care îl vede pe malamander clătinându-se violent.

Brațele îi cad, corpul alunecă pe spate. Cele cinci săgeți sunt strânse toate în fanta dintre solzii monstrului.

Direct în inimă.

Cu un gălgâit, malamanderul se contorsionează pentru ultima oară, apoi rămâne țeapăn. Alunecă sub apă și ochii ca niște faruri se sting.

E mort.

— La urma urmei, nu e o fiară chiar atât de sălbatică, spune Sebastian Eels, ridicându-se și punând harponul înapoi în teacă.

— Odată ce știi unde să îl lovești. Peter, ce păcat că nu ești aici, ca să vezi asta!

Și întoarce în mâini oul de foc, din cristal.

Se mișcă ceva în apă, ca și cum, pe lângă corpul monstrului, s-ar ridica ceva.

Este Bărbatul-Cange.

Arată îngrozitor, cu corpul contorsionat pe jumătate scufundat, cu pielea plină de tăieturi și creștături uriașe. Se uită cu gura căscată la corpul malamanderului și se întoarce spre Eels.

— Oul...

Întinde mâna ca un cerșetor.

— Promisiunea... mormăie el. Eliberează-mă!

— Ah, bătrâne prieten! spune Eels. Într-adevăr, ți-am promis să te eliberez din blestem. Și bănuiesc că meriți asta. Deși eu sunt cel care a ucis monstrul.

— Eliberează-mă!

Sebastian Eels ține oul cu ambele mâini. Îi murmură ceva, prea încet ca să auzim ce anume, iar oul se aprinde. Apa fierbe iar de ceață, rotocoale și vârtejuri. Dar în loc să se strângă în jurul lui Sebastian Eels,

pe cuib, se încolăcește ca un vârtej de furtună în jurul Bărbatului-Cange.

În fața ochilor noștri uimiți, îl vedem pe Bărbatul-Cange ridicat din apă. Corpul lui distrus se îndreaptă, rănilor i se închid, hainele se cos la loc. Barba e tunsă frumos, fața capătă culori. Cangea dispăre și în locul ei crește o mână nouă, perfectă, trandafirie. Iar acum, acolo unde înainte fusese o epavă îngrozitoare a unei ființe umane, apare în loc, pe grindă, un ofițer de marină sănătos și în mare formă, aflat în floarea vârstei sale din epoca reginei Victoria.

Bărbatul-Cange a dispărut și în locul lui a apărut căpitanul Kraken.

— Ce minune! declară căpitanul, uitându-se la corpul său refăcut. Coșmarul meu s-a încheiat.

— Poate, spune Sebastian Eels. Dar oare a început al meu?

— Ce vrei să spui? spune căpitanul Kraken.

— Păi, la un moment dat, ai vrutoul doar pentru tine. Poate mai încerci o dată să îl iei, acum.

— Am plătit cel mai scump preț din lume pentru el, răspunde căpitanul. Am pierdut tot — nava, oamenii mei minunați, până la urmă chiar și familia.

— Cuoul poți avea totul înapoi, spune Eels pe un ton batjocoritor.

— Poate, daroul nu este făcut pentru oameni ca tine sau ca mine, spune căpitanul Kraken. Acum înțeleg asta. O să distrugă pe oricine încearcă să îl folosească.

Nu mai vreau să văd obiectul ăla blestemat câte zile mai am de trăit!

— Ah, spune Eels cu un zâmbet viclean. Atunci, dorința ta e ordin pentru mine.

Și ridică oul, șoptindu-i ceva.

Ceața de mare se învolburează din nou, iar apa din hală începe să fiarbă. Dar nu, de data asta nu e apă, ci e ceva *în* apă.

Este corpul malamanderului.

Sub privirile noastre, corpul solzos al monstrului tremură și se desface în bucăți și din el ies zeci de crenguțe fragede, care se prind de brațele și picioarele căpitanului Kraken, complet uluit, și încep să pulseze și să se îngroașe, devenind tentacule.

— Ce faci? strigă căpitanul. Ai promis...

Dar un tentacul roșu de calamar îl pocnește peste gură și îi taie vorba. Bărbatul se luptă, dar din apă ies din ce în ce mai multe tentacule, care îl strâng cu forță, căci corpul malamanderului se transformă într-o masă de animale marine care se zvârcolesc și freamătă.

— Cred că îmi plăcea mai mult de tine când aveai cangea, spune Sebastian Eels, fascinat de creațiile lui teribile. Sau să încercăm altceva? Poate un clește de crab?

Și, după acest cuvânt, în jurul mâinii noi a căpitanului se învârte un nor de ceață, care se alungește și se transformă într-un clește de crab, cu albastru și roșu. La această mișcare, căpitanul începe să se agite

frenetic. Cu un efort uriaș, reușește să taie unul dintre tentacule, folosind noul lui clește.

Poate simțind un pericol pentru propria persoană în acest joc înfiorător, Eels șoptește rapid ceva spre ou. Vraja funcționează și lumina se scurge din ou pe mâinile lui.

Corpul căpitanului Kraken tremură și se zbate, apoi cade într-o masă de calamari, stele-de-mare și nămol marin. Apa e acum plină de zarva unei vieți noi, de aripioare care se bălăcesc și de tentacule care se agață. Pentru o clipă, spre Eels se întinde încet ceva care seamănă cu un braț și are în capăt un fel de clește uriaș de crab, dar își pierde forma și cade în apă, printre arici și stele-de-mare.

Lumina oului scade din nou, iar agitația din apă se stinge. Corpul malamanderului și cel al căpitanului au dispărut, transformate în nenumărate creaturi marine care fug spre larg, odată cu venirea fluxului.

— Puterea vieții și a morții.

Sebastian Eels se uită triumfător la obiectul magic pe care îl ține în mâini. Dorințele mele transformate în realitate.

— Există un P-p-plan B? bâlbâi eu spre Violet, cu dinții clănțănind de frig, în timp ce mă agăț de ultimul perete despărțitor. Acum ar fi bine să existe un Plan B.

Dar Violet nu e aici.

Mă uit în jur amețit, în toate direcțiile. Violet a dispărut!

După care o văd.

Înoată spre Sebastian Eels.